

ДРУГАРСКА ПОМОЩ

Навънъ рамъше ситенъ есененъ дъждъ.

Въ класната стая бѣше тихо и топло. Учителътъ се разхождаше между чиноветъ и бавно диктуваше изречение следъ изречение. Ние се бѣхме навели надъ тетрадитъ. Чуваше се само пѣсенъта на писцитъ.

Нѣкой почука на вратата. Влѣзе бледна жена, облѣчена въ стари износени дрехи. Бѣше завила главата си съ черъ шалъ и цѣла зъзнѣше отъ студъ.

— Добъръ Ви день!... Учителю, дойдохъ да извиня Иванча... Той не може да дойде на училище! — каза тя съ тихъ гласъ.

— Боленъ ли е? — запита учителътъ.

— Не е...

— А защо отсъствува? —

— Ами... нѣма си обуца!

— отвърна забъркано Ванювата майка. Баща му уволниха... И нѣма отъ кжде... Бедната жена заплака.

Ние оставихме писалкитъ. Нѣщо ни стискаше гърлото.

Тя си излѣзе. Но предъ насъ все още стоеше нейното разплакано лице съ черенъ шалъ завито. Мълчахме.

Учителътъ забрави да ни диктува. Гледаше есенния дъждъ и мислѣше.

Добри се изправи, и ясниятъ му гласъ звѣнна.

— Учителю, да му помогнемъ всички!

— Какъ? — запита Петъръ.

— Ще дадемъ една забава! Съ събранитъ пари ще купимъ на Ваня обуца!

Изднѣжъ стаята ечна отъ шумно ржкоплѣскане.

Учителътъ едва ни умири. По лицето му играеше усмивка.

Дадохме забавата въ недѣлята и събрахме добри пари.